

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΛΛΙΔΗΣ

“Praying Mantis”

Αθήνα 2024

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θέατρο Πορεία

Βιογραφικό: Ο Αντώνης Μαλλίδης γεννήθηκε στη Λάρισα το 1994. Το 2012 εισήχθη στο Τμήμα Νομικής του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης, στην Κομοτηνή, από όπου αποφοίτησε το 2018. Την ίδια χρονιά μετακόμισε στην Αθήνα, όπου εργάζεται σαν νομικός και μουσικός ως μουσικός, μέλος του συγκροτήματος Virgin Mary’s Eyes. Έπειτα από παρακολούθηση εργαστηρίων πυροδότησης, εισήχθη στο πρώτο έτος της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου “Πορεία” το 2024. Το έργο “Praying Mantis” γράφτηκε στα πλαίσια του πρώτου έτους της Σχολής.

Το θεατρικό έργο “Praying Mantis” του Αντώνη Μαλλίδη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Περίληψη:

Ο Πάνος απαγάγει την Κατερίνα και της προτείνει την εξής συμφωνία: θα τη βιάσει και σαν αποζημίωση θα την αφήσει ύστερα να τον αποκεφαλίσει. Η Κατερίνα αρνείται, αλλά με αυτήν την αφορμή συζητούν για πολλή ώρα. Στο τέλος της συζήτησης αποφασίζουν ότι δεν είναι άνθρωποι, αλλά praying mantises (αλογάκια της Παναγιάς). Μετά από ανοιχτή πρόσκληση στο διαδίκτυο, βρίσκουν πολλούς ομοϊδεάτες και οργανώνουν κίνημα για να τους δοθεί άδεια από την Κυβέρνηση να αλλάξουν είδος, από άνθρωποι σε mantises. Πολιτικοί αναλυτές από κάθε πολιτική παράταξη αναλύουν το θέμα σε τηλεοπτική εκπομπή. Γίνεται διακστήριο και ο Πάνος με την Κατερίνα νικούν και πλέον δηλώνουν αλογάκια της Παναγιάς. Πηγαίνουν στο σπίτι του Πάνου και αυτός αποπειράται να τη βιάσει. Η Κατερίνα τον αποκεφαλίζει και τρώει το κεφάλι. Η Αστυνομία καταφθάνει, έπειτα από κάλεσμα μιας γειτόνισσας, αλλά η Κατερίνα δεν συλλαμβάνεται.

Χαρακτήρες:

Πρωταγωνιστές: Πάνος, Κατερίνα

Δευτερογωνιστές: Σίμος Γαργάλης, Πέτρος Ιορδανόπουλος, Κωνσταντίνα Προικρούστη, Χριστίνα Παπαδοπαίδη, Γειτόνισσα, Αστυνομικοί (2)

ΣΚΗΝΗ 1

Η Κατερίνα ζυπνά. Το στόμα της είναι δεμένο. Τα χέρια και τα πόδια της είναι δεμένα. Βρίσκεται ξαπλωμένη και δεμένη σε εμβρυακή στάση πάνω σε ένα κρεβάτι. Προσπαθεί να λυθεί χωρίς επιτυχία. Οι κινήσεις της φανερώνουν πανικό.

Ο Πάνος εμφανίζεται. Κρατά στα χέρια του ένα πιάτο με ένα χάμπουργκερ και ένα ποτήρι νερό.

Π: Γεια σου, Κατερίνα! Ξύπνησες;

Η Κατερίνα τον βλέπει και ξεινιά να φωνάζει από το δεμένο της στόμα.

Ο Πάνος αφήνει στο τραπέζι αυτά που κρατά. Σέρνει μια καρέκλα και την αφήνει δίπλα στο κρεβάτι που βρίσκεται η Κατερίνα. Κάθεται και τρίβει τα μάτια του πριν μιλήσει.

Π: Μπορείς να ηρεμήσεις, σε παρακαλώ;

Η Κατερίνα δεν ηρεμεί.

Π: *(Κάνοντας χειρονομίες)* Σταμάτα, σε παρακαλώ! Αν δεν με αφήσεις να σου μιλήσω, τότε δε μου αφήνεις επιλογή.

Η Κατερίνα φωνάζει περισσότερο. Ο Πάνος της βάζει το χέρι στο στόμα και μένει απότομα ακίνητη.

Π: Πάρε μια βαθειά ανάσα.

Η Κατερίνα υπακούει. Ηρεμεί, σχετικά.

Π: Ωραία. Τώρα θα με ακούσεις και, μετά, υπόσχομαι να σου βγάλω το μαντήλι από το στόμα, εντάξει;

Η Κατερίνα γνέφει καταφατικά.

Π: Ωραία. Καταρχάς, με λένε Πάνο και σου έχω κάποια καλά και κάποια κακά νέα.

Ο Πάνος σηκώνεται και περπατά λίγο πέρα δώθε.

Π: Ξέρεις, το σκεφτόμουν πολύ ποια νέα να σου πω πρώτα και, κατέληξα ότι θα αρχίσω με τα κακά. Καλύτερα έτσι, ώστε μετά να ευχαριστηθείς με τα καλά. Καλύτερα να τελειώνεις με ελπίδα, παρόλα με απόγνωση. Ας ξεκινήσω, λοιπόν.

Ο Πάνος ξεροβήχει.

Π: Τα κακά νέα είναι ότι θα σε βιάσω.

Η Κατερίνα αρχίζει να κουνιέται πολύ περισσότερο από ό,τι πριν. Παράλληλα, φωνάζει και ξεσπά σε κλάματα.

Π: Κι όταν λέω ότι θα σε βιάσω, δεν εννοώ απλά τη διείσδυση. Εννοώ κάθε είδους ψυχολογικό βιασμό που μπορείς να φανταστείς. Και όχι μόνο εσύ να φανταστείς. Κάθε είδους ψυχολογικό βιασμό που μπορεί να φανταστεί άνθρωπος. Βασικά, ούτε καν ο άνθρωπος, κάθε μορφή ζωής που έχει υπάρξει ποτέ. Δηλαδή, μιλάμε για τέτοιο βασανιστήριο που, ειλικρινά νομίζω ότι δεν έχει συλλάβει ποτέ ένας ανθρώπινος νους. Όταν τελειώσω μαζί σου, θα έχεις χάσει τόσο πολύ κάθε αίσθηση ελπίδας που θα βλέπεις μαύρο χρώμα και θα κλείνεις τα μάτια σου από την υπερβολική λάμψη, λες και κοιτάς τον ήλιο κατάματα.

Η Κατερίνα σταματά να κουνιέται και έχει κλείσει τα μάτια της, κλαίγοντας με λυγμούς.

Π: Θα μου πεις τώρα “Ρε συ, Πάνο, γιατί τόσο σκληρός, ρε παιδί μου;” και το καταλαβαίνω. Λογικό είναι. Και θα σου εξηγήσω το γιατί. Τα έχω σκεφτεί όλα.

Η Κατερίνα συνεχίζει να κλαίει.

Π: Λοιπόν, Κατερίνα, τελειώσαμε με τα κακά νέα. Πάμε στα καλά τώρα. Όταν τελειώσω μαζί σου θα σε αφήσω να μου κόψεις το κεφάλι.

Η Κατερίνα τον κοιτά με έκπληξη. Αρχίζει να κάνει κραυγές θυμού.

Ο Πάνος σηκώνεται όρθιος και τη δείχνει με το δάχτυλο.

Π: Είδες; Όταν τελειώσω, θα σε αφήσω να με σκοτώσεις. Και έτσι θα αποκτήσεις, ελπίζω τουλάχιστον, πάλι τον έλεγχο σιοτώνοντάς με. Είμαι πολλά πράγματα, όπως καταλαβαίνεις, αλλά όχι άδικος. Δούναι και λαβείν.

Κ: Γ'αχι;

Π: Τι είπες; Γιατί;

Ο Πάνος ξανακάθεται στην καρέκλα και ανάβει ένα τσιγάρο.

Π: Κατερίνα, είμαι άρρωστος. Όλη μου τη ζωή. Μου λείπει ένα κομμάτι, το ξέρω. Ψυχάικας είμαι, αλλά, όχι ηλίθιος. Δεν μου αξίζει η ζωή. Βασικά, το “αξίζει” δεν είναι το σωστό ρήμα. Θα έλεγα μάλλον δεν μου ταιριάζει. Πώς γίνεται ένας άνθρωπος να επιθυμεί να κάνει τέτοιο κακό. Αλλά το επιθυμεί. Το επιθυμώ. Δεν το έχω ξανακάνει και δεν θα το ξανακάνω. Θέλω μια φορά να ζήσω την ευτυχία. Να ζήσω αυτήν την έκσταση. Μετά, ας πεθάνω. Και δεν θέλω να πεθάνω από έναν υπάλληλο του κωλο-κράτους ή έναν υποκριτή εγκληματία στη φυλακή που θα με σκοτώσει γιατί έχει και καλά έναν κώδικα, παρόλο που τέτοιος σιατάνθρωπος είναι και αυτός. Όχι! Θα με σκοτώσει το άτομο που έπρεπε να θυσιαστεί για την ευτυχία μου. Εσύ, δηλαδή. Οπότε τι λες; Είμαστε σύμφωνοι;

Κ: Όι!

Π: Όχι;

Ο Πάνος σβήνει το τσιγάρο στο πάτωμα. Σηκώνεται όρθιος, παίρνοντας βαθιές ανάσες και γνέφοντας αρνητικά, και βγάζει ένα μαχαίρι.

Η Κατερίνα αρχίζει και ουρλιάζει.

Π: Λυπάμαι πολύ. Αλλά το κατανοώ πλήρως.

Πλησιάζει την Κατερίνα με το μαχαίρι. Εκείνη ουρλιάζει πιο δυνατά, νομίζοντας ότι θα τη σκοτώσει.

Εκείνος, όμως, της κόβει τα δεσμά και, τέλος, της βγάζει το μαντήλι.

Η Κατερίνα σηκώνεται γρήγορα με έκφραση απορίας.

Ο Πάνος απομακρύνεται.

Κ: Μα, τι έκανες;

Π: Σε έλυσα. Μπορείς να φύγεις.

Κ: *(Τον κοιτά καχύποπτα)* Τι εννοείς να φύγω;

Π: Είσαι ελεύθερη. Σαν πουλί. Πήγαινε! Δεν θα κάνω κάποια κίνηση.

Η Κατερίνα με αργές κινήσεις πηγαίνει προς την πόρτα. Πιάνει το πόμολο και το τραβάει, ρίχνοντας ματιές προς τον Πάνο, ο οποίος στέκεται στη θέση του.

Π: Ναι, κολλάει λίγο, αλλά είναι ξεκλειδωτή. Ενώ το πατάς, σπρώξ'το λίγο προς τα μέσα.

Η Κατερίνα ανοίγει την πόρτα. Στέκεται και γυρνά προς τον Πάνο.

Κ: Δεν είσαι άνθρωπος εσύ.

Η Κατερίνα φεύγει.

Ο Πάνος ξεφυσά και κοιτά το πάτωμα θλιμμένος.

Π: Το ξέρω. Εγώ τα λέω, αλλά δε μ'ακούτε.

ΣΚΗΝΗ 2

Μια εβδομάδα μετά, ο Πάνος ξεσκονίζει το τραπέζι του. Ακούγεται χτύπημα της πόρτας. Αφήνει το σφουγγάρι και παίρνει μια βαθειά ανάσα.

Π: Μάλιστα. Αυτό ήταν.

Πλησιάζει την πόρτα.

Π: Κύριε Αστυνόμε, ανοίγω την πόρτα. Μείνετε ήσυχος! Είμαι άοπλος και δεν θα προβάλω καμία αντίσταση.

Ο Πάνος ανοίγει την πόρτα. Η Κατερίνα εισβάλλει επιθετικά στο χώρο, κρατώντας ένα τσεκούρι. Φωνάζει από οργή.

Π: Κατερίνα; Ηρέμησε! *(Κοιτάζει από πίσω της την ανοιχτή πόρτα)* Μόνη σου είσαι;

Κ: Βούλωσέ το!

Π: Πού είναι η αστυνομία;

Κ: Θα σε κανονίσω μόνη μου.

Η Κατερίνα τον πλησιάζει απειλητικά με το τσεκούρι. Ο Πάνος περπατά προς τα πίσω με αργά βήματα, έχοντας τα χέρια του μπροστά του για άμυνα. Σκοντάφτει και πέφτει κάτω. Η Κατερίνα στέκεται από πάνω του με το τσεκούρι και το σηκώνει.

Π: Είναι άδικο.

Κ: Άδικο;

Π: Ναι. Δεν ήταν αυτή η συμφωνία.

Κ: Άντε γαμήσου!

Π: Δεν σου έκανα κακό.

Κ: Με απήγαγες και με έδεσες.

Π: *(Δείχνοντάς τη με το δάχτυλο)* Σωστό. Αλλά, τότε γιατί δεν με πυροβολείς απλά;

Κ: Τι;

Π: Γιατί με τσεκούρι; Θα μου κόψεις το κεφάλι;

Κ: Ακριβώς!

Π: Ε, δεν είναι λίγο άδικο αυτό;

Η Κατερίνα γρυλίζει και φοβερίζει τον Πάνο με το τσεκούρι. Ο Πάνος κλείνει ερμητικά τα μάτια και αρχίζει να κλαψουρίζει.

Π: Εντάξει, εντάξει, κάν'το! Το αξίζω.

Η Κατερίνα υψώνει το τσεκούρι για να το κατεβάξει, αλλά την τελευταία στιγμή πριν η λεπίδα φτάσει στο λαιμό του Πάνου, σταματά. Ο Πάνος συνεχίζει την κλάψα και η Κατερίνα κοιτάζει δεξιά κι αριστερά, σαν να σκέφτεται. Ο Πάνος ανοίγει το ένα μάτι και σταματά την κλάψα.

Π: Όλα καλά;

Κ: Σκάσε! Σκέφτομαι.

Π: ΟΚ.

Η Κατερίνα ξεκινά να περπατά πέρα δώθε. Ύστερα, δείχνει τον Πάνο με το τσεκούρι.

Κ: Θέλω μερικές απαντήσεις. Έτσι και καταλάβω ότι λες ψέματα, ξέρεις τι θα γίνει.

Π: *(Φοβισμένος)* Εντάξει.

K: Πώς ήξερες το όνομά μου;

Π: Έβλεπα τα podcasts στο κανάλι σου στο Youtube.

K: Με παρακολουθούσες;

Π: Ναι, αλλά πιο μετά.

K: Γιατί εμένα;

Π: Έβλεπα ότι έγραφες και μίλαγες συχνά για την πόρνη serial killer που σιότωνε τους πελάτες της. Την δε θυμάμαι πώς τη λένε.

K: Aileen Wurnos.

Π: Μπράβο, αυτήνα.

K: Ωραία. Και;

Π: Είχα δει και ένα podcast με μια τύπισσα ειδική στο BDSM. Που μιλούσατε για την ερωτική φαντασίωση του βιασμού. Από το βλέμμα σου υπέθεσα ότι, ίσως, έχεις και εσύ τέτοιες φαντασιώσεις.

Η Κατερίνα οργίζεται αυτόματα. Του ξαναψώνει το τσεκούρι.

K: (Φωνάζοντας) Καλά, είσαι τελείως ηλίθιος; Δεν μπορείς να καταλάβεις καν τη διαφορά ανάμεσα στη φαντασίωση και την πραγματικότητα; Δηλαδή, όταν παίζεις βιντεοπαιχνίδια με όπλα νιώθεις σαν να σκοτώνεις πραγματικά ανθρώπους; Αλλά, τι ρωτάω; Φυσικά κι ένας άρρωστος σαν εσένα θα νιώθει έτσι. (Ξεκινά να τον φοβερίζει με το τσεκούρι) Αυτό ήταν λοιπόν; Σκέφτηκες “ε, θα το γουστάρει αυτή, ας τη βιάσω”. Παλιοαρρωστημένο! Βρωμιάρη! Μηδενικό!

Π: (Φωνάζοντας) Μα σε ρώτησα. Σε ρώτησα! Πού να ‘ξερα; Δεν είμαι κανένας έμπειρός. (Βάζει τα χέρια του στο κεφάλι για να προστατευτεί). Συγγνώμη, έχεις δίκιο. Αλλά, σε ρώτησα, γαμώ το κεφάλι μου το άρρωστο γαμώ!

K: Αυτό είναι όλο;

Π: Ναι, τα είπα όλα.

K: Κάτι κρύβεις.

Π: Όχι, αλήθεια σου λέω.

K: Σήκω πάνω!

Ο Πάνος σηκώνεται. Η Κατερίνα κοιτά το παντελόνι του και του πιάνει σφιχτά τον καρβέλο. Ο Πάνος βγάζει μια άχρα πόνο.

K: Είσαι σκληρός.

Π: Μάλλον.

K: Γιατί; Σε φτιάχνει όλο αυτό;

Π: Μάλλον.

Η Κατερίνα αφήνει τον καβάλο απότομα και ο Πάνος βάζει τα χέρια του εκεί.

Κ: Τώρα θα σε ρωτήσω εγώ. Γιατί αποκεφαλισμό; *(Τον δείχνει με το τσεκούρι)* Την αλήθεια, όμως.

Π: Ε, ήταν κι αυτό κομμάτι της φαντασίωσης μου.

Κ: Να σε αποκεφαλίσω;

Π: Ναι.

Η Κατερίνα κοιτάζει το πάτωμα.

Κ: Μάλιστα. Που μου ήθελες τάχα και συμφωνία. Την αρρωστημένη κάβλα σου θα έβγαζες πάλι.

Π: Η αλήθεια είναι ότι σε πρόσεξα για το όνομα του περιοδικού και του καναλιού σου. “Praying Mantis”, τα αλογάνια της Παναγίας.

Κ: *(Τρίβοντας τα μάτια της)* Και τι με αυτό;

Π: Αυτό το είδος όταν ζευγαρώνει, η θηλυκιά τρώει το κεφάλι του αρσενικού. Κάποιοι υποστηρίζουν και ότι το αρσενικό παλεύει για να ζευγαρώσει. Σαν να μη θέλει το θηλυκό.

Κ: Σταμάτα! Θα κάνω εμετό.

Π: Ήθελα απλά να νιώσω το ίδιο. Αλλά, δεν πειράζει. Και μόνο να μου κόψεις το κεφάλι θα μου φέρει μια ικανοποίηση. Θα πεθάνω και η τελευταία εικόνα στο νου μου θα είσαι εσύ να με αποκεφαλίζεις.

Κ: Σκάσε!

Ο Πάνος σταματά να μιλά και ξεκινά μετά από μερικά δευτερόλεπτα.

Π: *(Με ήρεμη φωνή)* Κοίτα, σε ρώτησα και μου είπες όχι. Σε άφησα να φύγεις. Αν είναι να μη με σκοτώσεις, ας καλέσουμε την αστυνομία. Χρειάζομαι βοήθεια.

Κ: Άι καλά, εσύ είσαι πραγματικά πανηλίθιος. Θες να με βιάσεις και ζητάς την άδεια; Ούτε βιασμός δεν ξέρεις τι είναι.

Π: Τι εννοείς; Δεν είναι;

Κ: Όχι, πανηλίθιε! Από μια άποψη, ίσως να είναι και το ακριβώς αντίθετο.

Π: Λοιπόν, προτείνω...

Κ: Σκάσε, είπα. Μην έρθω εκεί και σου κόψω τώρα το κεφάλι.

Π: Μα αφού...

Η Κατερίνα κινείται με ταχύτητα εναντίον του.

Κ: Είσαι νεκρός!

Ο Πάνος γονατίζει στο πάτωμα με τα χέρια ψηλά σαν να ικετεύει.

Π: (Φωνάζοντας) Εντάξει! Σκότωσέ με, επιτέλους! Αλλά, πες μου την αλήθεια, θες να το κάνεις.

Η Κατερίνα σταματά απότομα.

Κ: Τι είπες;

Ο Πάνος σηκώνεται.

Π: Αυτό που άκουσες! Σκότωσέ με, αλλά παραδέξου το πρώτα! Θέλεις να το κάνεις. Μπορούσες να φέρεις την αστυνομία, αλλά, δεν το έκανες. Μπορούσες να με σκοτώσεις με οποιονδήποτε τρόπο, αλλά, επέλεξες το τσεκούρι. Εγώ σου είπα την αλήθεια και τώρα μου τη χρωστάς εσύ.

Κ: (Οργισμένη) Θα σε σκοτώσω γιατί σου αξίζει επειδή είσαι ένας βιαστής.

Π: Μα, μόλις μου είπες ότι δεν είμαι βιασ...

Κ: Είπα “Σκάσε”!

Ο Πάνος μένει ακίνητος και αμίλητος.

Η Κατερίνα πετάει με δύναμη το τσεκούρι στο πάτωμα και κάθεται στο κρεβάτι.

Ο Πάνος κάθεται δίπλα της.

Κοιτάνε και οι δυο μπροστά τους το πάτωμα.

Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο Πάνος γυρίζει το βλέμμα του στην Κατερίνα.

Π: Σε πείραζε αυτό που είπα;

Κ: Αχ, σταμάτα να με ρωτάς!

Π: ΟΚ.

Λίγα δευτερόλεπτα αμίλητοι. Η Κατερίνα δακρύζει και σκουπίζει τα δάκρυά της.

Π: Βλέπω ότι είσαι στεναχωρημένη, αλλά γιατί;

Κ: Γιατί υποτίθεται ότι (ξεφυσάει) είσαι ένας βιαστής. Και με ρωτάς αν είμαι στεναχωρημένη.

Π: Συγγνώμη. Δεν είχα πρόθεση να.

Η Κατερίνα τον διακόπτει και σηκώνεται από το κρεβάτι και περπατά με τα χέρια σταυρωμένα. Κάποια στιγμή στέκεται μπροστά από τον Πάνο.

Κ: Απλά, μου τη σπάει που ρωτάς. Δεν γίνεται από όλους εσύ να ρωτάς.

Π: Γιατί;

Κ: Γιατί οι άνθρωποι δε ρωτάνε. Μόνο λένε.

Π: Εννοείς οι βιαστές;

Η Κατερίνα κοιτάζει μακριά, γνέφοντας αρνητικά από αγανάκτηση. Σιουπίζει αποφασιστικά τα δάκρυά της και κάθεται στο κρεβάτι δίπλα στον Πάνο.

Κ: Πάντως, έχεις δίκιο.

Ο Πάνος την κοιτάζει με απορία

Κ: Αλλά, δεν μπορώ να το καταλάβω. Είναι σαν, σαν να μην μπορώ να το δεχτώ. Θέλω να σε αποικεφαλίσω με όλη μου την ψυχή. Από την άλλη, τώρα που το είπα φωναχτά, μου ακούγεται... μη ανθρώπινο.

Π: Σε καταλαβαίνω.

Κ: Τι καταλαβαίνεις; Δεν είμαστε το ίδιο.

Π: Εννοώ ότι, κάποιες φορές, νιώθω αυτό το μη ανθρώπινο, που λες.

Κ: Δηλαδή;

Π: Δηλαδή, νιώθω ότι δεν είμαι ανθρώπινος. Βασικά, νιώθω ότι δεν είμαι καν άνθρωπος.

Πέφτει σιωπή. Αφού κοιτάζουν ο ένας τον άλλο για λίγο, γυρνούν ταυτόχρονα τα βλέμματά τους στο πάτωμα.

Ο Πάνος μετακινεί το χέρι του πάνω στο δικό της.

Η Κατερίνα παίρνει το χέρι της απότομα και τον χτυπά στο μπράτσο και ο Πάνος πιάνει το μπράτσο του από πόνο.

Λίγα δευτερόλεπτα μετά, η Κατερίνα παίρνει μια βαθειά ανάσα αγανακτισμένη και πιάνει απότομα το χέρι του Πάνου και το μετακινεί ανάμεσά τους, κρατώντας το χέρι της ακουμπισμένο στο δικό του.

ΣΚΗΝΗ 3

Ο Πάνος ακούει το κουδούνι της πόρτας. Την ανοίγει και βλέπει την Κατερίνα. Η Κατερίνα, κρατώντας ένα μακρύ τυλιγμένο χαρτόνι, τον παραμερίζει και μπαίνει με γοργό βήμα μέσα στο σπίτι. Ο Πάνος κλείνει την πόρτα και στέκεται με απορία.

Κ: Το βρήκα. Ήταν μπροστά στα μάτια μας τόσο καιρό.

Π: Τι βρήκες;

Κ: Βρήκα τι είμαστε.

Η Κατερίνα ξετυλίγει το χαρτόνι, που απεικονίζει ένα αλογάκι της Παναγίας, και το δείχνει στον Πάνο.

Κ: Αυτό είμαστε.

Ο Πάνος παίρνει το χαρτόνι στα χέρια του και το κοιτάζει με απορία.

Π: Αυτήν την εικόνα δεν έχεις στην ιστοσελίδα σου;

Κ: Ναι.

Π: Και τι σημαίνει αυτό;

Κ: Ε, αυτό είμαστε.

Π: Το περιοδικό σου;

Κ: Όχι, ρε βλήμα. Θέλω να πω ναι, είναι η ίδια εικόνα στην ιστοσελίδα του περιοδικού μου, αλλά δεν μιλάμε για αυτό τώρα.

Ο Πάνος ξύνει το κεφάλι του

Π: Δεν σε καταλαβαίνω.

Η Κατερίνα αρχίζει να περπατά και να μιλά ταυτόχρονα.

Κ: Σκεφτόμουν τις προάλλες, τότε που με απήγαγες. Θυμάσαι τι αντάλλαγμα θα μου έδινες αν σε άφηνα να με βιάσεις;

Π: Να με σκοτώσεις.

Κ: Ναι, αλλά πώς να σε σκοτώσω; Όπως θέλω εγώ;

Π: Να με αποκεφαλίσεις.

Κ: *(Χτυπώντας ένα παλαμάκι)* Μπράβο. Αυτό ήταν το βίτσιο σου. Σκέφτηρες, όμως, ότι μπορεί να μην ήταν απλά βίτσιο;

Π: Τι άλλο να ήταν;

Κ: Τέλος πάντων, για να μην ξεφεύγουμε, επειδή είσαι και ηλίθιος, γενικά, τα αλογάκια της Παναγίας έχουν έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο ζευγαρώματος: Το θηλυκό αποκεφαλίζει το αρσενικό κατά τη διάρκεια του σεξ και του τρώει το κεφάλι. Το αρσενικό, μάλιστα, συνεχίζει την ερωτική πράξη και μετά τον αποκεφαλισμό.

Ο Πάνος πιάνει τον καβάλο του, αλλά προσπαθεί να το κρύψει. Η Κατερίνα γελάει.

Κ: Είδες; Και μόνο που στο λέω εσύ έχεις καυλώσει. Μην ντρέπεσαι. Σου λέω ότι εγώ κι εσύ δεν είμαστε άνθρωποι. *(Σηκώνοντας τα χέρια ψηλά)* Είμαστε αλογάκια της Παναγίας!

Π: Κοίτα, δεν ξέρω τι είμαστε, τι είμαι.

Η Κατερίνα κάθεται στο κρεβάτι κι ανάβει ένα τσιγάρο.

Κ: Κάθισα, εχθές το βράδυ, να γράψω ένα άρθρο για την εμπειρία μου μαζί σου. Κι ενώ έψαχνα τίτλο έβλεπα το περιοδικό μου και κατάλαβα ότι δεν υπάρχει πιο ταιριαστός τίτλος από το ίδιο το όνομα του περιοδικού. Έτσι έδωσα τον τίτλο “Praying Mantis”. Όταν κάποτε επέλεξα αυτό το όνομα δεν είχα ξεκάθαρο το γιατί. Απλά το ένιωθα. Και, όπως το θυμάμαι τώρα, ένιωθα μια ζήλεια για αυτά τα ζώα, πως είναι στη φύση τους τα θηλυκά να αποκεφαλίζουν τα αρσενικά. Κι ακριβώς επειδή είναι στη φύση τους, κανείς δεν μπορεί να τα κατηγορήσει. Είναι ελεύθερα, έχουν τους δικούς τους νόμους. Μετά, θυμήθηκα τις άπειρες συνεντεύξεις μου με φυλακισμένες εγκληματίες, που, όταν τους ρώταγα γιατί έκαναν ό,τι έκαναν, πολύ υπήρχαν φορές που έπαιρνα την απάντηση “αυτό ένιωθα να κάνω”. Σίγουρα, τις περισσότερες φορές, υπήρχαν πολλές άλλες δικαιολογίες, αλλά κάθε φορά που άκουγα τη συγκεκριμένη απάντηση, στο βλέμμα τους υπήρχε μια καθαρότητα, μια σιγουριά, ένα ένστικτο. Δεν ήταν δικαιολογίες επειδή η δική τους γνώμη δεν είχε να κάνει με το δίκαιο. Ήταν κάτι άλλο, απόκοσμο. Κάτι απάνθρωπο.

Π: Και τι κατάλαβες;

Κ: Κατάλαβα πόσο το ζήλευα και το ζηλεύω. Πόσο το θέλω. Πόσο θέλω να σε αποκεφαλίσω.

Π: *(Διστακτικά)* Ναι, αλλά, θέλεις και να σε βιάσω;

Κ: Δεν είναι βιασμός όταν ζητάς την άδεια. Τα ίδια και τα ίδια θα λέμε;

Π: Ναι, αλλά αυτή είναι η φαντασίωσή μου.

Κ: Αυτό είναι άλλο πράγμα.

Π: Δηλαδή, τι είναι;

Κ: Ας πούμε ότι είναι στη φύση μας. Αλλά, με πιο απλούς όρους, ας πούμε ότι είναι ένα παιχνίδι ρόλων.

Π: Οκ. Ας το κάνουμε, λοιπόν.

Ο Πάνος πηγαίνει προς το κρεβάτι. Η Κατερίνα σηκώνει το πόδι της και ακουμπά την πατούσα της στο στήθος του και τον σπρώχνει μακριά.

Κ: Κάτσε, περίμενε. Πρέπει πρώτα να λύσουμε το θέμα μου.

Π: Ποιο θέμα σου;

Κ: Τι εννοείς; Εσύ μια χαρά. Θα πεθάνεις πεθάνεις πάνω στον οργασμό σου. Εγώ, όμως, μετά τι θα κάνω; Θα πάω φυλακή; Ή νομίζεις ότι θα πω στο δικαστήριο ότι είμαι “praying mantis” κι όλα οι; Όχι. Θα πρέπει να το κάνουμε νόμιμο.

Π: Και πώς θα το κάνουμε αυτό;

Κ: Θα κάνουμε κίνημα, ξεκινώντας με μια ανοιχτή πρόσκληση στο ίντερνετ. Το κοινό μου από το περιοδικό θα το λατρέψει. Είμαι σίγουρη. Αλλά, χρειάζομαι και σένα.

Π: Εγώ τι να κάνω;

Κ: Δεν ξέρεις κανέναν που να έχετε τις ίδιες ορέξεις;

Ο Πάνος τρίβει το σαγόνι του σκεπτικός. Κόβει βόλτες με αργό βήμα και ξαφνικά σταματά και σηκώνει το χέρι του.

Π: Λοιπόν, το βρήκα. Κάποτε ένας γνωστός μου μού έδειξε διάφορες ιστοσελίδες με βιασμούς στο darkweb. Εξάλλου, τότε ήταν που ανακάλυψα ότι μου αρέσει αυτό. Θα ανεβάσω εκεί μια πρόσκληση. Όλοι εκεί θα ανταποκριθούν σίγουρα. Πού να ακούσουν ότι πρόκειται να γίνει νόμιμος ο βιασμός; Θα ζετρελαθούν.

Ο Πάνος αρχίζει να κόβει βόλτες με γοργό βήμα. Σταματά ακόμα πιο ενθουσιασμένος

Π: Βρήκα κι άλλο. Αφού όπως λες, σαν νομικός που είσαι, ότι τα ζώα δεν έχουν τους ίδιους νόμους με τους ανθρώπους, αυτό σημαίνει ότι δεν φορολογούνται. Σκέφτομαι, λοιπόν, να προσκαλέσω όλους μου τους πελάτες στο κίνημα. Αν τους πω ότι δεν θα φορολογούνται πια, θα μπουν στο κίνημα με τα μπούνια. Και σου μιλάω τώρα για ζάμπλουτους επιχειρηματίες, που έχουν χέρι και σε κανάλια και σε ό,τι μπορείς να φανταστείς. *(Με πονηρό χαμόγελο)* Ε ρε χρήμα που θα ξεπλύνουμε. Όχι μόνο θα κάνω την μεγαλύτερή μου φαντασίωση πραγματικότητα, αλλά θα πεθάνω ως ο μεγαλύτερος λογιστής όλων των εποχών.

Όση ώρα μιλάει ο Πάνος, η Κατερίνα τον κοιτά έκπληκτη και με ένα λάγνο βλέμμα. Ο Πάνος την αντιλαμβάνεται που τον κοιτά. Μένει ακίνητος και σοβαρός.

Π: Τι;

Κ: Τίποτα, απλά, δεν ήξερα ότι είσαι λογιστής. Δεν ξέρω τίποτα, βασικά, για σένα.

Στέκονται κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο στα μάτια, με αμυδρά χαμόγελα.

ΣΚΗΝΗ 4

Έξι μήνες αργότερα, βρισκόμαστε σε γύρισμα ζωντανής τηλεοπτικής εκπομπής. Βλέπουμε τέσσερις καρέκλες, οι τρεις είναι σε σειρά η μια δίπλα στην άλλη, με απόσταση ενός μέτρου η καθεμιά από τη διπλανή της, ενώ η τέταρτη καρέκλα είναι πιο απομακρυσμένη και είναι στραμμένη προς τις άλλες τρεις.

Στις τρεις καρέκλες κάθονται, με τη σειρά από αριστερά στα δεξιά, ο Σίμος Γαργάλης (Σ), η Κωνσταντίνα Προικρούστη (Κ) και ο Πέτρος Ιορδανόπουλος (Π).

Στην τέταρτη απομακρυσμένη καρέκλα κάθεται η δημοσιογράφος Χριστίνα Παπαδοπαϊδή (Χ). Σηκώνεται και στέκεται με ένα πλατύ χαμόγελο μπροστά στο κοινό.

Χ: Κυρίες και κύριοι, καλησπέρα! Βρισκόμαστε εδώ σήμερα και ρωτάμε: μπορεί ένας άνθρωπος να αλλάξει το είδος του; Κι αν μπορεί, τι σημαίνει αυτό για την κοινωνία; Κι αν δεν μπορεί, γιατί; Όπως όλοι θα έχετε ακούσει, πρόσφατα ένα μυστήριο ζευγάρι έλαβε την πρωτοβουλία για τη δημιουργία του κινήματος “Praying Mantis”, διεκδικώντας το δικαίωμα να αλλάξουν το είδος τους από άνθρωποι σε Αλογάκια της Παναγίας, προκαλώντας αντιδράσεις σε όλο το πανελλήνιο, αλλά και στο εξωτερικό. Ανάμεσα στα αιτήματά τους είναι και η σεξουαλικότητα ενός Praying Mantis να βιάζει το αρσενικό το θηλυκό και στη συνέχεια το θηλυκό να αποκεφαλίζει και να τρώει το κεφάλι του αρσενικού. Ακόμα πιο μυστήριο είναι ότι, πέρα από τις αντιδράσεις του λαού, πολλοί έχουν ανταποκριθεί στο κάλεσμα του ζευγαριού με σκοπό να μπουν στο κίνημα. Απόψε, στην Τελική Αναμέτρηση έχουμε καλεσμένους τους πολιτικούς αναλυτές Σίμο Γαργάλη, φιλόσοφο και συγγραφέα του βιβλίου με τίτλο “Σοσιαλισμός και Φαντάζιο”, Κωνσταντίνα Προικρούστη, υποψήφια βουλευτή

του κεντρικού κόμματος “Η Λύση” και τον Πέτρο Ιορδανόπουλο, φυλόσοφο και συγγραφέα του βιβλίου “Εκπτώσεις”. *(Στρέφεται στους καλεσμένους)* Καλησπέρα σας!

Σ: Καλησπέρα, Χριστίνα.

Κ: Καλησπέρα, αγαπητή Χριστίνα.

Π: Καλησπέρα, κυρία Παπαδοπαίδη.

Χ: *(Γυρνώντας προς το κοινό)* Απόψε οι καλεσμένοι μας θα αναμετρηθούν στην αρένα αυτού του ασυνήθιστου και επίμαχου ζητήματος. Καλώς ήρθατε, φίλες και φίλοι, σε ένα ακόμα επεισόδιο της “Τελικής Αναμέτρησης”.

Η Χριστίνα κάθεται στη θέση της, κρατώντας κάτι σαν τετράδιο στα χέρια της.

Χ: Κύριε Ιορδανόπουλε, θα ξεκινήσω με εσάς. Θα ήθελα να μου πείτε πού ήσασταν και πώς νιώσατε όταν ακούσατε για πρώτη φορά σχετικά με το Praying Mantis.

Π: *(Με ύφος θλίψης)* Όταν άκουσα για το κίνημα βρισκόμουν σε ραντεβού με τον εκδότη μου. Είχαμε μόλις υπογράψει μια σύμβαση μετάφρασης του βιβλίου μου “Εκπτώσεις” στις γλώσσες όλων των κρατών της Νοτιοανατολικής Ασίας. Μου τηλεφώνησε η κόρη μου. Την πρώτη φορά δεν το σήκωσα. Τηλεφώνησε ξανά αμέσως και τότε σήκωσα το τηλέφωνο, καθώς κατάλαβα πως πρόκειται για κάτι επείγον. Μου είπε να κοιτάξω στο Viber έναν σύνδεσμο που έστειλε. Ο σύνδεσμος ήταν ενός άρθρου για το κίνημα. Μου είπε, επίσης, να τον διαβάσω αμέσως, όπερ και έκανα. Τώρα, για το πώς ένιωσα, *(σταματά για μερικά δευτερόλεπτα)*, η αλήθεια είναι ότι δεν αισθάνθηκα έκπληξη. Ήταν αυτό το συναίσθημα που βρίσκεται ανάμεσα στη δικαίωση και την απογοήτευση. Αυτό που ευχήθηκα εκείνη τη στιγμή ήταν να μην είχα εκδώσει ακόμα το βιβλίο μου. Φαίνεται ότι οι εκπτώσεις δεν έχουν σταματήσει. Το πηγάδι του νεο - Μαρξισμού είναι ακόμη πιο βαθύ. Ίσως, πλέον, να μην έχει πάτο.

Παρά δίπλα, ο Σίμος Γαργάλης γνέφει αρνητικά. Η Χριστίνα γυρνά σε αυτόν.

Χ: Κύριε Γαργάλη, εσείς;

Σ: Εγώ δεν θυμάμαι πού ακριβώς ήμουν όταν έμαθα για το κίνημα *(γελώντας)*.

Χ: Τι πιστεύετε;

Σ: Δεν κατάλαβα ποτέ φτάσαμε στο λεγόμενο “νεο - Μαρξισμό”, που λέει ο κύριος Ιορδανόπουλος. Τώρα, σχετικά με το τι βλέπω εγώ, βλέπω μια ομάδα ατόμων που έχουν αποξενωθεί τόσο πολύ από την ανθρώπινη φύση και γι’ αυτό επιθυμούν να την πετάξουν στα σκουπίδια. Ο προβληματισμός, επομένως, έγκειται σε αυτήν την αποξένωση. Και αυτή δεν είναι παρά ένα ακόμα αποτέλεσμα της ολιστικής επιβολής

της άρχουσας τάξης. Με απλά λόγια, όταν κάποιος έχει πεισθεί ότι το να είσαι “σωστός” και νομοταγής άνθρωπος σήμερα σημαίνει να ζεις στερημένος τις ανάγκες και τις επιθυμίες σου, τότε βρίσκεις τη λύση (*σηκώνοντας τα χέρια*): “σταμάτα να είσαι άνθρωπος και θα είσαι ελεύθερος”. Και είναι πολύ λογικό να

Π: (Διακόπτοντας) Αντιλαμβάνεστε φυσικά, κύριε Γαργάλη, ότι αναζητούν το δικαίωμα να σκοτωθούν μεταξύ τους. Κι αναρωτιέμαι, για έναν ανθρωπιστή, όπως αποκαλείτε τον εαυτό σας, πώς κάτι τέτοιο δεν σας φαίνεται ανήκουστο.

Σ: Ανήκουστο; Δεν είναι η πρώτη φορά που οι άνθρωποι διεκδικούν το δικαίωμα στο φόνο. Η θανατική ποινή; Οι πόλεμοι; Από πότε είναι ανήκουστο;

Π: Πρόκειται για κάτι εντελώς διαφορετικό.

Σ: Και ποια είναι τα κριτήρια; Μπορείς εσύ, Πέτρο, να τα προσδιορίσεις; Γιατί, Πέτρο, δεν σε ενοχλεί η θέλησή τους για φόνο, αλλά η διαφορετική αιτία αυτής της θέλησης, που είναι αντίθετη με τη δική σου. Εγώ αυτό που ήθελα να πω είναι ότι, άσχετα με τις δολοφονικές τους τάσεις, το κίνημα δεν είναι μια ακόμη μάχη του ατόμου να οδηγήσει την ύπαρξή του σε μια ολοκλήρωση.

Π: (Στρέφεται προς τη Χριστίνα) Όπως βλέπετε, κυρία Παπαδοπαίδη, ο κύριος Γαργάλης είναι υπέρ του “Praying Mantis”, ο οποίος δηλώνει μαρξιστής όλη του τη ζωή. Γι’ αυτό και σας μιλάω για το νεο - Μαρξισμό. Πίσω από όλες αυτές τις ανούσιες διεκδικήσεις δικαιωμάτων, κρύβεται το κόμπλεξ της ήττας του Κομμουνισμού, ή του “Σοσιαλιστικού Ατομισμού” που περιγράφει ο κύριος Γαργάλης στα βιβλία του. Και δεν το βλέπει ούτε εκείνος ότι ο Σοσιαλισμός δεν έχει καμία σχέση με το θέμα μας.

Σ: (Διακόπτοντας) Μα, εάν δεν έχει καμία σχέση, γιατί μιλάς για τα μαρξιστικά φαντάσματα; Ρωτάω γιατί εσύ το ανέφερες πρώτος, Πέτρο. Τέλος πάντων, σύμφωνα με το Σοσιαλιστικό Ατομισμό, που εκπροσωπώ, το άτομο τελεί το καθήκον του προς το κοινωνικό σύνολο, διατηρώντας την απόλυτη εξουσία πάνω στον εαυτό του. Μπορεί να τον αποκαλεί και να ζει όπως αυτό επιθυμεί στην ιδιωτική του σφαίρα. Η αχαλίνωτη φαντασία και η δημιουργικότητα του ατόμου θα πρέπει να εκτονώνεται στο να πλάθει την ίδια του την ύπαρξη. Καταλαβαίνω τη δυσαρέσκεια με το φόνο, αλλά η επιθυμία να αλλάξει το άτομο το είδος του δεν παύει να είναι μια νίκη του ανθρώπινου νου ενάντια στην εξέλιξη που το υποχρεώνει μια κοινωνία χτισμένη στην αδικία και την ανισότητα.

Π: Ακούστε, κύριε Γαργάλη, εδώ μιλάμε για την μετατροπή αντικοινωνικών τάσεων σε φυσιολογική συμπεριφορά. Πώς είστε τόσο σίγουρος ότι, όταν το άτομο αποκόψει την ταυτότητά του από το κοινωνικό σύνολο, θα είναι σε θέση να τελέσει το καθήκον του. Εάν ζει σαν ζώο, γιατί να νοιαστεί για το ανθρώπινο κοινωνικό σύνολο;

Σ: Μα δεν θα σταματά να μιλά και να κοινωνικοποιείται.

Π: Μα ένα Αλογάκι της Παναγίας θέλει να βιάσει ή να σκοτώσει. Για ποια νίκη μιλάτε;

Η Χριστίνα τον διακόπτει.

Χ: Κυρία Προικρούστη, εσείς τι λέτε για όλα αυτά;

Κ: Για μένα, αγαπητή Χριστίνα, όλη αυτή η θεωρητική συζήτηση μου φέρνει πονοκέφαλο. Γιατί πρέπει να επιλέγουμε τα άκρα συνέχεια; Η λύση είναι απλή: μπορούν να αποικαλούν τον εαυτό τους όπως θέλουν. Αλλά, δεν πρόκειται να επιτραπεί κανένας βιασμός και κανένας φόνος. Σε αυτό είμαι κάθεται. Καταλαβαίνω κάθε δυσκολία να πειθαρχήσει ένα άτομο με τον ανθρώπινο νόμο, αλλά είναι ο νόμος και κανείς δεν εξαιρείται. Η λύση είναι πάντα στη μέση.

Σ: Άκρα; Ποια είναι τα άκρα; Ποια είναι η μέση; Μιλάμε ακόμα με παιδικούς όρους;

Π: Εάν κανείς δεν εξαιρείται, γιατί το κόμμα σας υπερψήφισε τη βουλευτική ασυλία πρόπερσι, κυρία Προικρούστη;

Κ: Κύριε Ιορδανόπουλε, σας παρακαλώ πάρα πολύ. Δεν δέχομαι άσχετους σχολιασμούς.

Π: (Στρέφεται στη Χριστίνα) Βλέπετε, κυρία Παπαδοπαίδη; Όπως τα λέω ακριβώς και στις “Επιπτώσεις”. Διανύουμε μια εποχή που η ειρήνη μας πολεμά και η ελευθερία μας φυλακίζει. Ο άνθρωπος είναι αδύνατο να ζήσει χωρίς τις αξίες που έχει διδαχθεί από τους γονείς του. Κάποιοι νομίζουν ότι πρέπει να τις καταστρέψουν, αλλά δε σκέφτονται το μετά, το πώς θα ζήσουν χωρίς τις αξίες της οικογένειας. Θα προσπαθήσουν να φτιάξουν δικές τους, ονομάζοντάς τις εξέλιξη, όταν πραγματικά είναι μια ασθένεια που θα τους κατασπαράξει. Το βλέπουμε με την κρίση του ρόλου της γυναίκας και τον εξευτελισμό του άνδρα, με την έμφυλη δυσφορία, με τη θεοποίηση των αλλόθρησκων και των ζώων.

Σ: Εγώ, πάντως, μπορώ να συμφωνήσω στην απαγόρευση του βιασμού και του φόνου, αλλά να είναι μια ειλικρινής απαγόρευση που να ισχύει τόσο για το κίνημα όσο και για την κοινωνία όπως είναι τώρα, όχι μόνο όποτε μας συμφέρει, όπως κάνει ο Πέτρος.

Κ: Τι εννοείς, αγαπητέ Σίμο; Ο φόνος και ο βιασμός είναι ποινικά αδικήματα.

Σ: Κι όμως, κάθε μέρα πνίγονται άνθρωποι στο Αιγαίο, κάθε μέρα βιάζονται νεαρές κοπέλες μέσα στα σπίτια και όλοι κατηγορούν το θύμα. Εάν δεν συμφωνούμε με αυτό το κίνημα, τότε ας καταργήσουμε τα σύνορα και την βιομηχανία όπλων, που μόνο καταστρέφουν τον πλούτο και, ίσως τότε, θελήσουν να γίνουν πάλι άνθρωποι.

Κ: Δε γίνεται αυτό που λέτε. Είναι υπερβολικό.

Σ: Υπερβολικό σε σχέση με τι;

Π: Βλέπετε, κυρία Παπαδοπαίδη, ότι εδώ ένας παρανοϊκός αριστερός και μια διεφθαρμένη κεντρώα δεν μπορούν να βλέπουν την αλήθεια, που δεν είναι αν κάποιος θέλει να λέγεται άνθρωπος ή αλογάκι της Παναγίας. Το πραγματικό διακύβευμα είναι ότι η αδυναμία προσπαθεί να ποινικοποιήσει τη δύναμη. Γιατί η θέληση να φύγει

κάποιος από το είδος του είναι μια φυγή και η φυγή είναι σύμπτωμα αδυναμίας. Η δύναμη είναι το μόνο δίκαιο πράγμα στον κόσμο. Η επιθυμία του να αποκτήσει δύναμη είναι η μόνη δικαιοσύνη. Αυτό πιστεύω εγώ.

Σ: Η καταπίεση των αδυνάμων είναι πραγματική δύναμη;

Π: Είναι εκδήλωση της δύναμης και άρα είναι θεμιτό.

Σ: Κι αν μια μέρα ο αδύναμος είσαι εσύ, τι θα πεις τότε;

Π: Θα είμαι πάντα με το μέρος του δυνατού. Υπάρχει πιο δυνατό πράγμα από την οικογένεια που μας δίνει δύναμη να επιβιώσουμε στη ζωή; Υπάρχει πιο δυνατό πράγμα από το έθνος που μέσα σε αυτό μπορούμε να μιλάμε την ίδια γλώσσα και να εμπνεόμαστε με τις καταλήξεις του; Υπάρχει πιο δυνατό πράγμα από το Θεό;

Χ: Κύριε Ιορδανόπουλε, θα ήθελα να ηρεμήσουμε.

Ο Πέτρος Ιορδανόπουλος σηκώνεται.

Π: Όχι δεν θα ηρεμήσουμε. Γιατί οι αριστεροί δεν ηρεμούν ποτέ. Εμφανίζονται κάθε φορά με καινούρια τρελά και αντικοινωνικά αιτήματα. Δε γίνεται να μένουμε άπραγοι. *(Στρέφεται στο κοινό)* Ξεσηκωθείτε. Σταματήστε να πιστεύετε σε πράγματα που ποτέ δε γεννηθήκατε και ποτέ δεν προγραμματιστήκατε να πιστεύετε. Σταματήστε αυτήν την “Εκπτώση”.

Σ: *(Σηκώνεται)* Κι από πού ή τι έχουμε ειπέσει, Πέτρο; Τι είναι αυτά που λες; Ποτέ δεν ειπέσαμε. Πάντοτε συνέβαιναν καλά και κακά πράγματα σε κάθε εποχή. Με ποιο κριτήριο μπορεί κανείς ασφαλώς να πει αν διανύσαμε ποτέ κάποια εποχή απόλυτης ευτυχίας ή απόλυτης δυστυχίας;

Π: *(Προς το κοινό)* Ορίστε! Πάλι οι κλασικές ερωτήσεις. Πάλι αυτή η ακαταμάχητη ανάγκη να αμφισβητήσουμε τα πάντα. Δεν έχετε κουραστεί να αμφισβητείτε; Δεν μπορείτε απλά να αποδέχεστε τα πράγματα όπως είναι και να κινείστε μέσα σε αυτά; Αφήστε τα δικαιώματα και την ελευθερία σας; Το μόνο που θα καταφέρετε πάντα είναι να διαιωνίζετε το κομφούζιο. Κι άλλες ερωτήσεις, κι άλλα προβλήματα; Ποιος ο λόγος όταν η απάντηση είναι απλά να μην κάνετε την ερώτηση. Ποιος ο λόγος να πολεμάτε το Φασισμό επειδή σιχαίνεστε τον εαυτό σας που τον λατρεύετε τόσο πολύ. Εγώ δεν ζω πια με την αυταπάτη αυτή.

Η Χριστίνα πανικόβλητη καλεί την ασφάλεια. Δυο φουσκωτοί άνδρες μπαίνουν στην αίθουσα και τραβάνε τον Πέτρο.

Π: *(Φωνάζοντας)* Αφήστε τις ερωτήσεις και θα δείτε πόσο απολαυστική είναι η ησυχία. Μην ρωτάτε τίποτα και κοιτάζετε τη δουλειά σας. Θα με θυμηθείτε. Όχι στο Praying

Mantis! Όχι στην έπιπωση! Όχι άλλα δικαιώματα! Ποινικοποιείστε την αμφισβήτηση! Κάνετε ό,τι σας λένε και θα είστε αθώοι!

Οι άνδρες τον βγάζουν έξω. Ο Σίμος κάθεται πάλι. Η Κωνσταντίνα Προκρούστη παίρνει το λόγο.

Κ: Εγώ δεν συμφωνώ στο να μην κάνουμε ερωτήσεις. Αλλά, να φροντίζουμε πάντα να τις κάνουμε με σύνεση και για το καλό μας.

Ο Σίμος Γαργάλης μουτζώνει την Κωνσταντίνα και σηκώνεται να φύγει. Η Χριστίνα σηκώνεται.

Χ: Κύριε Γαργάλη, φεύγετε;

Σ: Και τι άλλο να πω; Ό,τι και να λέμε, πάντα η κοινωνία θα κάνει τη φασιστική επιλογή. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ίσως ο Πέτρος να έχει δίκιο, τελικά.

Χ: Σας παρακαλώ, καθίστε!

Σ: Καλό βράδυ, Χριστίνα.

Ο Σίμος φεύγει. Η Κωνσταντίνα παίρνει ξανά το λόγο.

Κ: Το βλέπεις, Χριστίνα μου; Ακόμα και τώρα που έφυγε, έδωσε δίκιο στον Ιορδανόπουλο. Βλέπεις ότι καταβάθος οι ακραίες απόψεις συμφωνούν στο τέλος. Δεν μπορούμε απλά να ακολουθήσουμε το δρόμο της λογικής; Δεν έχω θέμα με τις ταυτότητες είδους, όπως τις αποκαλούν. Αλλά, να ξέρουμε και τι λέμε. Είδανε τη συνέντευξη που πήρανε από παλιούς δασκάλους στο σχολείο που πήγαινε ο Πάνος μικρός; Λέγανε ότι η μάνα του συνέχεια τους έλεγε “αυτό δεν είναι ανθρώπινο παιδί, είναι τέρας”. Όσο για την Κατερίνα, είμαι σίγουρη ότι έχει κακοποιηθεί σεξουαλικά και βγάζει τέτοιο μένος.

Χ: Αλήθεια; Δεν το γνώριζα αυτό. Πότε;

Κ: Μα καλά, υπάρχει γυναίκα που να μην έχει κακοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο;

Χ: Και είναι σίγουρα σχετικά όλα αυτά με την αλλαγή είδους;

Κ: Εννοείται πως είναι. Πώς θα μπορούσε αλλιώς;

Χ: Μάλιστα, ναι.

Η Χριστίνα ακουμπάει το αυτί της.

Χ: Αγαπητή Κωνσταντίνα, φοβάμαι ότι θα χρειαστεί να διακόψουμε την ειπομπή. Δεν μπορεί να συνεχιστεί με έναν μόνο καλεσμένο.

Κ: Δεν πειράζει. Φθάνει μόνο που έμεινα τώρα στο τέλος και, όπως ξέρουν και οι τηλεθεατές, η δική μου η άποψη είναι η μόνη λύση. Αλλιώς, θα είχα φύγει, κατάλαβες; Η λύση είναι η μόνη απάντηση, όπως λένε και το κόμμα (γέλια)

Χ: Βεβαίως. Κυρία Προκρούστη, σας εύχομαι καλό βράδυ και σας ευχαριστώ που ήσαστε μαζί μας απόψε.

Κ: Καλό βράδυ, Χριστίνα μου.

Η Χριστίνα απευθύνεται στο κοινό.

Φίλες και φίλοι, αυτή ήταν και η σημερινή μας “Τελική Αναμέτρηση”. Σας εύχομαι καλό βράδυ και θα τα ξαναπούμε στο επόμενο επεισόδιο.

Ακούγεται μουσική τέλους και η Κωνσταντίνα Προκρούστη φεύγει.

Η Χριστίνα Παπαδοπαίδη στέκεται μόνη της στο χώρο και παίρνει κάποιον στο τηλέφωνο.

Χ: Λοιπόν, όπως είδες, το σχέδιο πέτυχε διάνα. Ο Ιορδανόπουλος έκανε παραλλήλημα και τώρα όποιος είναι κατά του κινήματος θα θεωρείται φασίστας. Οπότε, τώρα μπορούμε άνετα να νομιμοποιήσουμε το κίνημα. Α, και να σου πω, μιας και θα δηλωθώ κι εγώ σαν Praying Mantis, τα χρέη μου στο Δημόσιο θα διαγραφούν, έτσι;

ΣΚΗΝΗ 5

Βλέπουμε τον Πάνο και την Κατερίνα να ανοίγουν την πόρτα του σπιτιού του Πάνου και να μπαίνουν με ταχύτητα στο χώρο. Είναι χαμογελαστοί. Η Κατερίνα πιάνει τους κροτάφους της από χαρά.

Κ: Δεν το πιστεύω. Κερδίσαμε!

Π: Απίστευτο. Κι όμως, αληθινό.

Κ: Δεν το πιστεύω ότι είμαστε ελεύθεροι να ζήσουμε σαν αλογάκια της Παναγίας.

Π: Παναγία μου, σε ευχαριστώ!

Γελάνε.

Κ: Κερδίσαμε!

Π: Κερδίσουμε!

Η Κατερίνα τον πιάνει και χορεύουν γύρω γύρω, τραγουδώντας “Κερδίσουμε, κερδίσουμε”.

Κάνουν μερικές στροφές και μετά η Κατερίνα πηδάει πάνω του αγκαλιά και τον φιλά παθιασμένα στο στόμα. Μένουν έτσι για μερικά δευτερόλεπτα. Ο Πάνος ανοίγει τα μάτια και την αφήνει στο πάτωμα. Κοιτάνε το πάτωμα με αμηχανία. Έπειτα, η Κατερίνα τον πλησιάζει και τον πιάνει από το χέρι, οδηγώντας τον προς το κρεβάτι.

Κ: Πάμε να γαμηθούμε.

Π: *(Με αμήχανο βλέμμα)* Πάμε.

Ξαπλώνουν στο κρεβάτι και φιλιούνται. Η Κατερίνα του πιάνει τον καρπό και μετά σταματά.

Κ: Τι συμβαίνει;

Π: Δεν, δεν ξέρω.

Κ: Πάνο!

Π: *(Με αμήχανο χαμόγελο)* Μάλλον, δεν έχω όρεξη.

Η Κατερίνα σηκώνεται και κάθεται στο κρεβάτι.

Κ: Λες ψέμματα.

Ο Πάνος κάθεται και αυτός.

Π: Κοίτα, απλά, δεν ήθελα κάτι τέτοιο. Ξέρεις, εγώ κάπως αλλιώς το έχω στο κεφάλι μου.

Κ: *(Διακόπτοντας)* Μη μου πεις, καταλαβαίνω.

Η Κατερίνα σηκώνεται και πηγαίνει στην άκρη της σκηνης, κοιτώντας τους θεατές αμίλητη. Ο Πάνος καθισμένος στο κρεβάτι κοιτάζει το πάτωμα απογοητευμένος.

Μερικά δευτερόλεπτα μετά, η Κατερίνα, κοιτώντας ακόμα τους θεατές, χαμογελά πλατιά με πονηρό ύφος.

Κ: Θέλω να φύγεις.

Π: Να φύγω; Μα είναι το σπίτι μου.

Κ: Τα ζώα δεν έχουν σπίτι. Είναι η δική μου περιοχή τώρα.

Π: Εντάξει. Φεύγω.

Ο Πάνος σηκώνεται και φτάνει μέχρι την πόρτα. Σταματά και στρέφεται προς την Κατερίνα.

Π: Δεν θέλω να φύγω.

Κ: Δεν με νοιάζει. Εγώ θέλω να φύγεις.

Π: Κατερίνα;

Κ: Δεν θέλω να σε ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου. Με αηδιάζεις.

Π: Δεν μιλάς σωστά.

Κ: Και ποιος είσαι για να σου μιλήσω σωστά, ηλίθιε;

Ο Πάνος σφίγγει τις γροθιές του με θυμό. Ξεκινά να περπατά αργά προς την Κατερίνα. Η Κατερίνα κοιτώντας τους θεατές χαμογελά πιο έντονα.

Κ: Τι κάνεις εκεί; Σου είπα να φύγεις.

Π: Δεν θέλω.

Κ: Είναι η περιοχή μου.

Π: Τώρα θα γίνει ξανά δική μου.

Ο Πάνος τρέχει από πίσω της και την τραβάει πάνω του αρχίζοντας να τη φιλάει μανιασμένα. Κάθε φορά που τα βλέμματά τους διασταυρώνονται, η Κατερίνα παίρνει ένα φοβισμένο ύφος και κάθε φορά που δεν διασταυρώνονται, χαμογελά.

Κ: Σταμάτα!

Π: Όχι!

Η Κατερίνα τον χαστουκίζει. Ο Πάνος την σηκώνει και την πετά στο κρεβάτι, αρχίζοντας να την ξεντώνει. Η Κατερίνα σηκώνεται και προσπαθεί να ξεφύγει. Ο Πάνος την πιάνει από τη μέση για να την ελέγξει.

Κ: Άσε με!

Ο Πάνος τη χαστουκίζει και η Κατερίνα πέφτει στο πάτωμα δίπλα από το κρεβάτι. Πιάνει τα χείλη της και βλέπει το αίμα στο χέρι της. Η Κατερίνα χαμογελά.

Κ: Είσαι ένα τίποτα.

Ο Πάνος την χτυπά με γροθιά στο πρόσωπο. Η Κατερίνα βγάζει μια κραυγή πόνου και πέφτει στο πάτωμα ξαπλωτή,

Π: Σε έχει γαμήσει ποτέ ένα τίποτα;

Η Κατερίνα γελά δυνατά.

Κ: Δείξε μου!

Π: Ό,τι θέλω εγώ θα κάνω.

Κ: Καημενούλη μου, δεν μπορείς. Δεν θα ήσουν εδώ αν μπορούσες πραγματικά.

Π: *(Της δίνει πάλι γροθιά)* Σκάσε!

Η Κατερίνα βρίσκεται ξαπλωμένη στο πάτωμα με κλειστά μάτια, κινείται αργά και τρέμει από τη ζάλη.

Ο Πάνος απλώνει τα χέρια του πάνω από το κεφάλι της χωρίς να την αγγίζει και περπατά αργά μέχρι που τα χέρια του είναι πάνω από τα πόδια της. Ο Πάνος χαμογελά με σφιχτά τα δόντια του.

Π: Δεν μπορείς να μιλήσεις. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Τρέμεις γιατί είσαι ζωντανή ακόμα. Αλλά δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Είναι τόσο όμορφο.

Ο Πάνος πιάνει τον καρπό του.

Π: Έχω σκεφτεί τόσα πολλά που θέλω να σου κάνω, αλλά τώρα θέλω μόνο να σε νιώσω.

Ο Πάνος στρέφει το βλέμμα του προς τα πάνω, κλείνει τα μάτια του, χαμογελά πλατιά και ανοίγει τα χέρια του.

Π: Επιτέλους, όχι πια άνθρωπος. Όχι πια άνθρωπος. Όχι πια άνθρωπος.

Ο Πάνος κοιτά την Κατερίνα και κατεβάζει τα χέρια του.

Π: Δεν είμαι άνθρωπος. Αυτή είναι η μόνη εξήγηση. Μόνο σε μια διάσταση που είμαι ζώο μπορεί να είναι δίκαιο αυτό που θέλω. Δε γίνεται αλλιώς! Όλα είναι ένα φάσμα. Όλα είναι φάσμα. Όλα είναι φάσμα. Όλα είναι φάσμα.

Ενώ επαναλαμβάνει τη φράση, ξεκουμπώνει και κατεβάζει μανιακά το παντελόνι μαζί με το εσώρουχό του. Τραβά μανιακά και το εσώρουχο της Κατερίνας και ξαπλώνει από πάνω της.

Σκουπίζει με το χέρι του το αίμα από το πρόσωπό της και το μυρίζει κλείνοντας τα μάτια βγάζοντας έναν αναστεναγμό ηδονής.

Ξεκινά να κινείται με ρυθμό. Μόλις μπαίνει μέσα της, η Κατερίνα ανοίγει τα μάτια της και αναστενάζει με έκφραση ευχαρίστησης.

Ενώ ο Πάνος ακόμα μυρίζει της δαγκώνει το λαιμό, η Κατερίνα βάζει το χέρι της κάτω από το κρεβάτι και βγάζει ένα τσεκούρι. Το σηκώνει και τα φώτα χαμηλώνουν.

Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι ακουγεται η φωνή του Πάνου: “Όχι ακόμα, περίμενε να τελειώσω”.

ΣΚΗΝΗ 6

Βλέπουμε μια κουζίνα, με έναν πάγκο γεμάτο διάφορα σκεύη και μαγειρικά υλικά.

Η Κατερίνα, με ένα πλατύ χαμόγελο, κρατά το κεφάλι του Πάνου στα χέρια της και το φιλά στο στόμα.

Κ: Τα καταφέραμε, αγάπη μου. Τους νικήσαμε. Αχ, πόσο το θέλαμε και τώρα τα όνειρά μας έγιναν πραγματικότητα. Μα δεν τελειώσαμε ακόμη. Μένει μόνο να σε φάω.

Η Κατερίνα αφήνει το κεφάλι στην άκρη του πάγκου και κοιτάζει γύρω της, βάζοντας τα δάχτυλά στα χείλη της.

Κ: Πώς να σε μαγειρέψω, άραγε. (Δευτερόλεπτα αργότερα) Το βρήκα.

Η Κατερίνα γεμίζει ένα τιγάνι με λάδι και ξεκινά να το ζεσταίνει στο μάτι. Ύστερα, παίρνει ένα κουζίνομάχαιρο και κόβει τα μάγουλα από το κεφάλι του Πάνου.

Κ: Τα πιο νόστιμα κομμάτια του ανθρώπινου κεφαλιού είναι τα μάγουλα.

Αφού κόβει τα μάγουλα, γεμίζει ένα μπολ με αλεύρι και ένα άλλο με τριμμένες φρυγανιές. Υστερα γεμίζει ένα τρίτο με αυγά και τα χτυπά.

Κ: *(Προς τους θεατές)* Αποτρόπαιο, ε; Ναι, καλά. Όλοι ξέρουμε ότι του άξιζε και, καταβάθος, το ήθελε. Βιαστής ήταν. Όπως κι εγώ. Τι σημαίνει “καλό” αν όχι το να τηρείς μια συμφωνία;

Η Κατερίνα πλένει τα χέρια της.

Κ: *(Αναφερόμενη στην τρίτη σκηνή με την εκπομπή)* Τους είδατε πριν τους άλλους τι μαλακίες λέγανε; Λες και υπήρχε, έστω, και η παραμικρή πιθανότητα να μας καταλάβουν; Κάθε επιθυμία είναι πολιτική πλέον. Αφού εμείς το θέλαμε, αυτοί τι ζόρι τραβούσαν; Τέτοιες επιθυμίες, λέγανε, είναι απάνθρωπες. Ε, ωραία. Αφού δεν είμαστε άνθρωποι. “Όχι, άνθρωποι είστε” λέγανε. Ε, αποφασίστε, επιτέλους! Είμαστε άνθρωποι ή όχι; “Είστε, αλλά, όχι φυσιολογικοί” λέγανε. Όχι φυσιολογικοί; Ναι καλά. Τα αλογάνια της Παναγίας; Δεν είναι φυσιολογικά; Δεν είναι ζώα της φύσης; Και πού ξέρετε εσείς ποια είναι η φύση η δική μου ή του Πάνου ή του οποιουδήποτε;

Η Κατερίνα παίρνει τα κομμένα μάγουλα και τα βουτάει, με τη σειρά, στα χτυπητά αυγά, στο αλεύρι και τις τριμμένες φρυγανιές.

Κ: *(Προς τους θεατές)* Τι; Σας πειράζει επειδή είναι άνθρωπος; Θα σας φτιάξω εγώ ένα σνίτσελ να πάθετε πλάκα. Τόσα και τόσα κάνουμε στα ζώα. Ε, θεωρείστε ότι και ο Πάνος ήταν ένα ζώο. Και, μάλιστα, λυσσασμένο. Με λύσσα να κάνει κακό στους άλλους. Μην αηδιάζετε!

Η Κατερίνα ρίχνει τα μάγουλα στο τηγάνι.

Κ: Αλλά, ξέρω τι φοβάστε. Δεν φοβάστε για τον Πάνο. Καλά του έκανα και το ξέρετε. Φοβάστε για το τι θα συμβεί από εδώ και στο εξής. Και είναι λογικό να φοβάστε. Και εγώ φοβάμαι. Βασικά, σιχαίνομαι αυτό που θα ακολουθήσει. Γιατί όλοι αυτοί που τώρα θα το παίζουν και καλά αλογάνια της Παναγίας σαν εμάς δεν θα είναι σαν εμάς. Θα καταχραστούν αυτό που συνέβη. Θα το καταχραστούν για να σκοτώσουν. Θα βιάζουν οι άνδρες τις γυναίκες και θα λένε “μα είμαστε και εμείς αλογάνια της Παναγίας, όπως ο Πάνος και η Κατερίνα”. Θα σκοτώνουν και θα επικαλούνται εμάς. Γιατί ξέρετε πώς φτιάχνονται πραγματικά τα πιο αποτελεσματικά όπλα μαζικής καταστροφής; Από δικαιώματα και επιθυμίες. Τέτοιοι είναι οι άνθρωποι. Θα μου πείτε

τι θέλατε και κάνατε κίνημα; Ας αλληλοσφαζόσασταν και ας υφίστασθε τις συνέπειες. Μα, τους χρειαζόμασταν. Έπρεπε να γίνουμε πολλοί, αν θέλαμε να ζήσουμε ελεύθεροι. Και αναγκαστήκαμε την υποστήριξη από κάθε καρδιάς καρύδι. Μόνοι μας. Καμία τύχη. Γιατί, οι άνθρωποι, αφού μιλάμε για τη φύση τους, δεν δίνουν σημασία στο άτομο. Και δίνουν μόνο στους πολλούς. Γιατί; Όχι γιατί τους ακούνε. Αλλά, γιατί τους φοβούνται. Τέλος πάντων.

Η Κατερίνα βγάζει τα μάγουλα από το τηγάνι και τα ακουμπά σε ένα καθαρό πιάτο. Γεμίζει μια κατσαρόλα με νερό και την τοποθετεί στο αναμμένο μάτι. Ύστερα, πιάνει το κεφάλι του Πάνου στα χέρια της και αρχίζει να κλαίει.

Κ: Όταν με έλυσες επειδή αρνήθηκα τη συμφωνία, σε ερωτεύτηκα παράφορα, Πάνο. Ξέρεις γιατί; Γιατί με ρώτησες. Δεν μου έκανες κακό όταν σε απέρριψα. Ποιος “άνθρωπος” σε ρωτάει αν σε πειράζει κάτι; Κανείς δεν με ρώτησε. Οι “άνθρωποι” που με αγαπούσαν ποτέ δε ρώτησαν τη γνώμη μου για τίποτα. Θα μου λείψεις. Θεέ μου τι έκανα; Θα σε αγαπώ για πάντα.

Η Κατερίνα τοποθετεί το κεφάλι στην κατσαρόλα για να βράσει. Ύστερα, ξεκινά να τρώει τα σνίτσελ από τα μάγουλα. Μασώντας, κοιτάζει τους θεατές.

Κ: “Να μη σε νοιάζει η γνώμη των άλλων, αν θες να είσαι χαρούμενη” δε λένε; Ε, ωραία, δε με νοιάζει η γνώμη σας!

ΣΚΗΝΗ 7

Βλέπουμε την Κατερίνα να μαζεύει τα αποφάγια από το κεφάλι του Πάνου και ξαφνικά χτυπά κάποιος την πόρτα. Η Κατερίνα πηγαίνει ήρεμη και την ανοίγει. Στην πόρτα είναι δυο Αστρονομικοί (Α1 και Α2) μαζί με μια ηλικιωμένη γυναίκα, που είναι γειτόνισσα (Γ).

Α1: Καλησπέρα σας, η κυρία από εδώ μένει στον κάτω όροφο και είπε ότι άκουσε ουρλιαχτά. Μπορούμε να περάσουμε;

Κ: Φυσικά, περάστε!

Οι Αστυνομικοί μπαίνουν μέσα και εξερευνούν το χώρο. Τους ακολουθεί και η Γειτόνισσα, περπατώντας αργά με ένα μπαστούνη.

Κ: Θέλετε να σας κεράσω κάτι να τιμηήσετε; Βέβαια, δε νομίζω να το τρώτε, αλλά σας ρωτάω από ευγένεια.

Ο Α1 περιεργάζεται το κεφάλι. Η Γειτόνισσα, όταν βλέπει το κεφάλι του Πάνου, πιάνει την καρδιά της από το σοκ και πάει να πέσει, μέχρι που την βαστά ο Α2.

Γ: Παναγία μου. Κύριοι αστυνόμοι, σας είπα ότι έγινε κάποιο κακό εδώ.

Α1: (Προς την Κατερίνα) Κυρία μου, συλλαμβάνεστε!

Η Κατερίνα με ένα αυτάρεσκο βλέμμα, βγάζει από την τσέπη της ένα αντικείμενο σε σχήμα κάρτας.

Κ: Όχι, κύριε Αστυνόμε. Είμαι αθώα. (Του δείχνει την κάρτα) Ορίστε!

Α1: (Διαβάζει την κάρτα) “Ταυτότητα είδους Praying Mantis”. Και τι σημαίνει αυτό;

Κ: Σημαίνει ότι δεν είμαι άνθρωπος, αλλά Praying Mantis. Ορίστε και το ΦΕΚ, το έχω μαζί μου. Διαβάστε το (του υψώνει κάτι συραμμένες σελίδες). Μα καλά, ειδήσεις δεν βλέπετε;

Α1: Α, ναι. Κάτι άκουσα για εσάς. Και τι είστε δηλαδή;

Κ: Είμαι ένα αλογάκι της Παναγίας.

Γ: Της Παναγίας; Την Παναγία δεν θα την ξαναβρίσεις! Την Παναγία!

Α1: Μισό λεπτό, κυρία μου, μη φωνάζετε! Αφήστε μας να κάνουμε τη δουλειά μας! Α, ναι. Κάτι είδα; Και είναι αλήθεια ότι δεν φορολογείσαι;

Κ: (Με ύφος απογοήτευσης) Ναι, αλήθεια είναι.

Α1: (Προς τον Α2) Ρε λες να γίνουμε και εμείς;

Α2: Ναι. Θα μπορούμε να μπαίνουμε στα σπίτια ανενόχλητοι.

Α1: Σωστός.

Γ: Τι είναι αυτά που λέτε, κύριοι Αστυνόμοι; Συλλάβετέ την την τρελή.

Α1: Δεν μπορούμε να τη συλλάβουμε.

Γ: Μα του έκοψε το κεφάλι.

Α2: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα.

Οι Αστυνόμοι αρχίζουν και πηγαίνουν προς την πόρτα. Η Γειτόνισσα σηκώνεται με το μπαστούνι και τους ακολουθεί.

Γ: Καλέ, ελάτε πίσω! Πού πάτε;

Α1: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα.

Γ: *(Πιάνοντας τη μέση της)* Καλά ντε. Τουλάχιστον βοηθήστε με να κατέβω τις σιάλες.

Α2: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, σας λέμε.

Οι Αστυνόμοι έχουν βγει από την πόρτα και η Γ στέκεται στο κατώφλι και τους φωνάζει.

Γ: Καλέ, σας παρακαλώ, βοηθήστε με!

Ακούγεται η φωνή του Α1 “Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα”.

Η Γ κάθεται στο κατώφλι και γυρίζει να κοιτάξει την Κατερίνα που τη χαιρετά με χαμόγελο. Σηκώνει το μπαστούνι της σαν να θέλει να τη φοβερίξει. Η Κατερίνα λυγίζει τα χέρια της μπροστά της, σαν οι καρποί της να είναι δρεπάνια και κάνει μια απότομη κίνηση μαζί μια κραυγή ζώοι “Γρρρ” και η Γ, μόλις το βλέπει, βγάζει μια κραυγή φόβου και φεύγει όσο πιο γρήγορα μπορεί.

Η Κατερίνα ξεσπά σε έντονο γέλιο και τρέχει μπροστά στους θεατές, κρατώντας το κεφάλι του Πάνου και χορεύοντας.

(Υπόκλιση)